

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21786

гр. София, 01.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
закрито заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

като разглежда дело номер **6498** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. В. М., гражданин на Румъния, подадена чрез адв. Г. Г., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-1075-000076 от 07.05.2026 г., издадена от Н. П. С. – началник група в сектор „Пътна полиция“ –Р. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – Р., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) бб) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В жалбата е обективизирано и искане за спиране на изпълнението на заповедта на основание чл. 166, ал. 2 от АПК. Иска се съдът да спре допуснатото по силата на закона предварително изпълнение оспорената ЗППАМ. Твърди се, че изпълнението на акта ще доведе до значителна или трудно поправима вреда за жалбоподателя, тъй като същият е невъзможност да упражнява професията си – шофьор, и да реализира доходи.

Като писмено доказателство, относимо към искането за спиране, е представен заверен превод на трудов договор № 3269 от 07 декември 2005 г., сключен между SC CINCOSIR IMPEHX SRL – работодател и П. В. М. – служител, от които е видно, че П. В. М. е назначен на длъжност автомобилен шофьор, съгласно румънската класификация на длъжностите.

Административен съд - София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай спрямо П. В. М. е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС до решаване на

въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

Заповедта препраща към съставения АУАН Серия № G./07.05.2026 г., като е описано и, че е отнето СУМПС № В..

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Според съдебната практика и правната теория, за значителни се преценяват вреди, които имат посочено материално изражение, а като трудно-поправими вреди, които касаят ценности като живот и здраве. Необходимо е да се докаже и високата вероятност за тяхното настъпване.

В настоящия случай искането за спиране се обосновава с обективната невъзможност П. В. М. да изпълнява трудовите си задължения, като автомобилен шофьор. В тази връзка от страна на жалбоподателя са ангажирани писмени доказателства – заверен превод на трудов договор № 3269 от 07 декември 2005 г., сключен между SC CINCOSIR IMPEHX SRL – работодател и П. В. М. – служител. От същия е видно, че П. В. М. е назначен на длъжност автомобилен шофьор, съгласно румънската класификация на длъжностите, както и, че срокът на договора е неопределен.

В случая съдът намира, че СУМПС е непосредствено свързано и необходимо за упражняване на правото на труд на жалбоподателя, който към настоящия момент търпи значителни вреди. Длъжността, която заема е пряко свързана възможността му да „управлява автомобил“. Временното отнемане на свидетелството за управление на МПС би довело до невъзможност за жалбоподателя да изпълнява задълженията си по договора и до загуба на доходи за издръжката му.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК, а именно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ПАМ ще има значителни негативни последици за жалбоподателя. Искането спиране на оспорената принудителна административна мярка е основателно, тъй като отнемането на СУМПС ще му причини значителни и трудно поправими вреди по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2, изр. 1 от АПК, засягащи или накърняващи неговия личен интерес, в т.ч правото му на труд и получаване на

месечни доходи, които в случая са противопоставим на обществения интерес.

Въз основа на тези мотиви, съдът намира, че са налице законовите предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК за постановяване спиране изпълнението на оспорения акт.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд-София град, III отделение, 66-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА допуснатото предварително изпълнение на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1075-000076 от 07.05.2026 г., издадена от Н. П. С. – началник група в сектор „Пътна полиция“ – Р. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – Р., до приключване на производството по оспорването му с влязъл в сила съдебен акт

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България 7-дневен срок от съобщението до страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 1 от АПК.

СЪДИЯ: